

MARIÁNSKÉ MISIJNÍ DÍLO

OMI
misionáři
obláti

Jsme v tom spolu NA JEDNÉ LODI!

Pomozte nám bojovat s koronavirem a chudobou v Zimbabwe.

vzdálenosti – rozdílnosti

7 723 km

v počtu
obyvatel:
3 700 000

v abecedě:
24 písmen

rozíl v řízení:

v počtu
oficiálních
jazyků: 15

vzdálenosti
mezi lidmi
a OMI komunitami:

Dárcovský účet: 244 816 241/0300

Variabilní symbol: 560 / Banka: Poštovní spořitelna / www.oblati.cz

MILÍ PŘÁTELÉ A PODPOROVATELÉ OBLÁTSKÉHO MISIJNÍHO DÍLA,

možná jsme letos ani nepostřehli den, kdy začalo jaro. Možná se letos ani samotné Velikonoce, alespoň pohledem z vnějšku, tolik nelišily od předcházejících postních dní. Možná nám doma v karanténě splývalo pondělí se sobotou a středa s nedělí. Zvláštní čas... A přesto nějak všichni vnímáme, že je to právě teď. Asi ještě nevíme přesně co, ale je to právě teď. Teď se něco podstatného mění. Svět se topí ve zmatku, na některých místech i v opravdu velké bolesti a zmaru... a přesto bychom jazykem Písma řekli, že právě teď je ten čas příhodný, že právě teď, a ne jindy, můžeme nějak víc a snad i snáze být tím, kým jsme povoláni být: lidmi naděje, lidmi vzkříšení, lidmi každodenní úplně všední lásky.

A dokonce jsme si i přes zavřené hranice, uzamčené kostely, více či méně neprodyšné roušky snad i blíž než obvykle. Sbližují nás tytéž obavy, podobné strachy, totéž křehké lidství, které sdílíme po celém světě bez ohledu na všechny rozdílnosti, ale přede-

vším tatáž naděje. Papež František to v té úžasné postní modlitbě 27. března na deštivém liduprázdném Svatopetrském náměstí vyjádřil jednoduše: „*všichni jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní; všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit.*“

Je to čas, kdy možná máme všichni hlouběji odhalit svou vlastní víru, své vlastní křesťanství. Chybějící nebo omezená možnost slavení eucharistie stejně jako přijímání jiných svátostí se rozhodně nemá stát příležitostí k lamentování, ale možná ke zcela novému objevení svého křesťanského kněžství, své prorocké služby a také misijního poslání. Všechno v nás i všechno, co nás obklopuje, to radostné i to smutné, se odevzdáním do Kristových rukou může proměnit v Otcovu chválu a v „oběť živou, svatou a Bohu milou“ (Řím 12,1). Je to eucharistie, ale slavená jinak, ne v neděli v kostele, ale ve všední den v úplně obyčejném životě. Slavením se stává život sám. Všechno mluví o Kristu, zjevuje Krista. Stáváme se misionáři.

25. dubna uplynulo přesně šedesát let od chvíle, kdy se misionář oblát Mario Borzaga s batohem na zádech, biretem na hlavě a oblečený v černém jako ostatní Hmongové, kterým na misi sloužil, vydal se svým katechistou Pavlem Thoj Xyoojem na svou poslední apoštolskou cestu po laoských vesnicích. Z této cesty se už nikdy nevrátili. Byli zabiti komunistickými povstalci a jejich těla se dodnes nenašla. Mariovo mučednictví bylo jen vyústěním každodenního života lásky: především té velké „výjimečné“, kterou ho miloval Ježíš, a pak i té „malinké“, kterou miloval on: „*Jsem rád, že ve mně křik Lásky přehluší jakýkoliv hlas strachu a zděšení. Ježíš mě miluje výjimečnou láskou a v tom je úplně všechno. Nemusím se obávat. Spíš než své oběti musím Ježíši nabídnout svou dobrou vůli, své nic, svou neschopnost, temnotu a nevěrnost, nevděk, zrady a vady své malinké lásky.*“

Třeba právě to letošní zvláštní jaro bude tou chvílí, kdy se skrze svou malinkou, tupou, polámanou a ospalou lásku odevzdanou do Kristových rukou dotkneme i svého vzkříšení, života z eucharistie, své vlastní misie.

Vlastimil, OMI

POMOC PRO ZIMBABWE!

V čase všudypřítomné nouze a mnoha potřeb na všech frontách se na vás obracíme s prosbou i my, misionáři obláti spolu s celou oblátskou rodinou.

Více než kdykoli jindy si právě teď uvědomujeme, že jsme všichni opravdu jedna rodina, že jsme, jak před Velikonoce řekl na liduprázdném Svatopetrském náměstí v Římě papež František, všichni „na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní; všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit.“ To, co právě v tomto období všichni po celém světě prožíváme, nás papežovými slovy přivádí k tomu, že „se nikdo nezachráně sám,“ že záchrana druhého se může ukázat mou vlastní záchranou, že má pomoc druhému může být pomocí pro mě samotného. V těchto dnech „znovu odhalujeme sounáležitost bratří“ a „solidaritě a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává.“

A právě v tomto duchu se na vás teď obracíme. Šířící se nářez nového koronaviru se v kombinaci s nedostatkem pitné vody, chudobou, hladem a na mnoha místech nedostatečnou zdravotní péčí stává v mnohých částech světa tikající tichou bombou. Nemůžeme zachránit svět, ale můžeme přispět k zá-

chraně několika konkrétních lidí. Proto žádáme o pomoc pro Zimbabwe, kde působí náš spolubratr Karel Mec, OMI. Ten v poslední zprávě píše:

Musím přiznat, že vládní nařízení o zákazu vycházení mi nahánělo hrůzu. Po nějaké době by to muselo znamenat hlad pro spoustu chudých lidí zejména ve městech, kteří žijí jen z ruky do úst: z toho, co si za den vydělají drobnými pracemi a pouličním prodejem. Málokterá rodina tu má nějaké finanční rezervy. „Naštěstí“ vydržel přísný zákaz vycházení jen první týden. Nyní byl částečně uvolněn, a tak si lidé mohou jít nakoupit či vyzvednout peníze do bank.

Policie už proto pouští auta do města, dokonce i farmáři mají povoleno prodávat své produkty na trzích.

Zdá se tedy, že v tuto chvíli se hladomoru bát nemusíme. Na druhou stranu to zmírnění karantény asi těžko zpomalí šíření koronaviru. Takže se teď situace může rychle zhoršit. Nevíme, jak na tom jsme s rozšířením nákazy. Trochu nás děsí to ticho ze strany vlády. Sice informuje o nových případech, ale těch je nějak podezřele málo ve srovnání s tendencí nákazy jinde ve světě.

Jak už jsem psal nedávno v jednom článku na oblati.cz,

Zimbabwe, po bohoslužbě pod „salámovníkem“ (kigélie africká)

moc mě těší, jak se v Česku s pandemií solidárně vyrovnáváte. I jinde ve světě se kvůli ní děje mnoho dobra. Připomnělo mi to scénu z knihy Rady zkušeného ďábla od C. S. Lewise, ve které starý zkušený pokušitel vysvětluje mladému, že válka vlastně pro stranu zla není zas tak velká výhra, ba naopak: ve válce se zrodí příliš mnoho hrdinů a dalších lidí, kteří přinášejí nejrůznější oběti pro druhé. My teď sice nejsme ve válce, ale bojujeme s pandemií a plody utrpení tohoto těžkého období jsou podobné. Každý můžeme přispět k tomu, aby byl svět po pandemii lepší než před ní.

Jednou z možností pomoci je také finanční solidarita s chudými zeměmi, které se pravděpodobně ještě dlouho budou muset potýkat s důsledky koronavirové pandemie.

Oblátská rodina v Česku nečekala, až bude nejhůř, a připravila sbírku „Jsme v tom spolu na jedné lodi“ na pomoc chudým lidem v oblátských farnostech i jinde

v Zimbabwe. Ano, jsme v tom spolu; nyní víc než kdy jindy pocítí celý svět hospodářský propad, prakticky každý člověk zchudne. A přesto bychom neměli přestat sdílet hmotné prostředky s těmi, kdo mají ještě méně. Víme, že Ježíš chválil chudou vdovu, která darovala ze svého nedostatku, a ne boháče, který dal možná tisícinásobně víc, ale ze svého přebytku. Poslat byt i malou částku do Zimbabwe je jednou z možností, jak se stát bohatšími v srdci. Samozřejmě těch možností je ohromná spousta. Věřím, že každý z nás si nějakou najde.

Váš Karel, OMI

V době uzávěrky čísla jsme obdrželi zprávu, že obláti v Zimbabwe za naši první vlnu pomoci nakoupili 4 tuny mouky, která slouží k přípravě základního jídla (kaše). Další 4 tuny plánují koupit zhruba za 14 dnů.

VARIABILNÍ SYMBOL PRO POMOC ZIMBABWE: 560

ROZHOVOR

V tomto jarním čísle jsme požádali o odpovědi na pár otázek naše římské scholastiky. Jako první se máme šanci dozvědět něco víc o Otovi Medvedcovi.

Můžeš se krátce představit?

Jmenuji se Oto, jsem misionář oblát Panny Marie Neposkvrněné a momentálně jsem „scholastik“ – studuji teologii v Římě. Narodil jsem se ještě za Československa v západních Čechách slovenským rodičům. Po maturitě jsem několik let v Plzni studoval historii. Miluju umění, krásu, procházky, dobré pivo, čerstvý chleba a slunečné zimní dny.

Jak jsi se ocitl u oblátů? Máš nějakou extra vzpomínku z toho období?

U oblátů jsem se ocitl skoro náhodou, ale vidím, že Ježíš si mě vedl a připravoval. Knězem a řeholníkem jsem sice chtěl být už od dětství, ale hodně mě přitahovaly kontemplativní řády. Obláty jsem znal z internetu, trochu i z televize a nedokázal jsem si představit, že bych byl jedním z nich. Jeden bratr (o. Vlastimil OMI) pak začal působit v Plzni a byl k dispozici studentům. Tam jsme se poznali. Názor jsem ale nezměnil. Pochybovat jsem začal až na SDM v Madridu, v létě roku 2011. Týden před Setkáním se konal oblátský předprogram v Malaze na jihu Španělska, takže jsem byl skoro 2 týdny s obláty z celého světa. To je asi má extra vzpomínka: plac plný mladých lidí, mezi nimi obláti, kteří se mezi sebou nadšeně zdraví. Bylo to působivé svědectví o oblátském „rodinném duchu“. Tam někde je počátek mého OMI povolání.

Jaká byla tvoje cesta do Říma, kde teď studuješ? Kdo ti na ní byl a jak průvodcem?

Cesta do Říma vedla oklikou přes Německo, ale předtím se stala ještě jedna důležitá věc. Totiž, asi rok po SDM v Madridu jsem se rozhodl udělat zkušenost komunitního života v oblátské komunitě v Plasích (severní Plzeňsko) a společně s Pavlem a Jaromírem jsme založili tzv. KVS – Komunitu Vtěleného Slova. Na plný úvazek se nám věnoval Vladi-

mil OMI a ostatní obláti nás v Plasích pěkně přijali; byli to o. Martin OMI a o. Jiří OMI. Po dvouleté zkušenosti jsme se rozhodli vstoupit do první fáze oblátské formace, která se konala v Německu. První výzvou bylo naučit se německy, tou druhou, kterou jsme přijali současně s první, bylo přijmout úplně jinou kulturu. Zajímavé bylo, že třeba kurz němčiny jsme dělali v plném proudu uprchlické krize, takže naši spolužáci byli ze Sýrie, Somálska, Eritreje, Afghánistánu, byli muslimové, Kurdové atd.

Průvodců bylo hodně – to je výhoda oblátských (a věřím i jiných církevních) struktur – i když jste v cizí zemi, mluví na vás cizím jazykem a jste přinuceni pít jen cizí pivo, lidé kolem vás nemají špatné úmysly, chtějí vám pomoci se začlenit a jsou k vám celkově otevření. Průvodcem, i když na dálku, zůstával Vlasta OMI a přímo na místě se nám věnoval o. Norbert OMI a mně osobně i o. Vitus OMI – čtyřiaosmdesátiletý čípera z jihoněmeckého Ulmu. Po třech letech formace v Německu jsem mohl složit první řeholní sli- by (tzv. první oblaci) a společně s Pájou a Michaellem (spolubratrem z Německa) nás poslali do Itálie. A opět tu byla výzva nového jazyka a kultury...

Oto při letní misi v Tor Vergatě u Říma

Co utváří tvůj den? Máte nějaký společný projekt jako komunita?

Můj den je daný rytmem komunity a ten je tady daný hlavně studiem, prací, modlitbou a apoštolátem. Jsem v komunitě, které se říká formační, takže projekt naší komunity je formace. Je nás dohromady 15 oblátů: 4 kněží, 11 scholastiků ze 7 zemí a 3 kontinentů.

Většina scholastiků studuje na Lateránské univerzitě teologii, ale někteří dělají specializaci i na jiných univerzitách v Římě. Je tu třeba Joseph ze Senegal, který kvůli mezináboženskému dialogu v jeho zemi studuje islám, nebo Patrick z Německa, který studuje církevní právo.

Komunita je rozdělena do menších skupinek, kterým se říká „gruppi di vita“ – skupinky života. V nich se pravidelně jednou týdně scházíme a máme hodinové sdílení o tom, jak to v minulém týdnu šlo. Každá skupinka má na starosti různé praktické věci. Například já s několika dalšími se staráme o zahradu. Samozřejmostí je společná modlitba. Denně jsme společně v kapli asi 2 hodiny. Kromě toho máme i apoštolát – dva z nás chodí navštěvovat lidi do věznic Rebibbia, dva se věnují chudým (lidi bez domova, menšiny, chudé rodiny), tři z nás se věnují několika skupinkám mladých lidí. Ostatní chodí do okolních farností a pomáhají s animací nedělní liturgie (hraní, zpěv, ministrování) a s náboženstvím. Každý scholastik dělá jednu lidovou misi za rok, která trvá týden, někdy 10 dní.

Ted' v čase pandemie jsme zavření v domě. Naštěstí máme velkou zahradu, tak se dá vyběhnout nebo pracovat. Stěžovat si nemůžeme. Studujeme individuálně a online, téměř všichni apoštolát se zastavil. Dvakrát do měsíce máme streamované setkání s dvěma skupinkami mládeže z okolí a jinak hodně telefonujeme a chatujeme. Slýcháme hodně příběhů od lidí, kteří se octli v nouzové situaci, kteří ztratili blízké, kteří jsou sami... Je hodně těch, kteří nás prosí o modlitbu, a to je to, co ted' opravdu můžeme a děláme – modlíme se.

Co děláte vy studenti ve svém volném čase?

Když opravdu není co dělat, rád se procházím, čtu, maluju, spím ☺ ... Před pandemií jsem rád chodil po římských

bazilikách (hlavně kvůli mozaikám) a navštěvoval jsem přátele.

Jak bys v pár větách popsal obláty misionáře? Co se ti na nich líbí?

Po těch několika letech je těžké říct něco stručně o oblátech. Jsme různí. To, co nás spojuje, bude asi ten rodinný duch, o kterém jsem už mluvil. Je to taková všeobecná atmosféra přijetí, bytí pro druhého. Biblicky by se dalo říct „jedno srdce a jedna duše“, což neznamená nepřítomnost konfliktů a jiných problémů. Naše komunity nejsou ideální utopistická místa, kam člověk uteče před světem, nebo aby nemusel řešit své problémy. Komunita je naopak prostředím, kde všechno vyjde napovrch, takže je to obrovská výzva, která, pokud ji přijmete, vám otevírá nové horizonty života. Najednou třeba začnete vidět nejen tu krásu, která ve světě je (a je jí hodně), ale i chudobu, která zraňuje a zraňuje především vás. Je to taková škola empatie, ve které se učíte, že je potřeba být blízko lidem. To bude asi další charakteristický znak oblátů: blízkost, a to zvláště těm, které život semlel víc než ostatní. Zároveň to není nic ideologického, je to spíš záležitost citlivosti. Na oblátech se mi tedy líbí rodinný duch a blízkost chudým.

Oblát je člověk, který zažil svou chudobu, ale poznal svobodu, která se skrývá v životě s Kristem Ježíšem. Poznali jsme, že on nás miloval a za nás se obětoval a že nám s ním Otec daroval i všechno ostatní. Naše volba je odpovědí na tento jeho dar.

Oťák, omi

KRÁTKÉ ZPRÁVY ZE SVĚTA

Pákistán, P. Khan, omi: Také u nás se virus šíří. Ke konci dubna bylo podle oficiálních statistik 11 000 případů nakažení a 253 úmrtí. Stejně jako v Evropě jsou i v Pákistánu uzavřené obchody a podniky. To je velmi nepříznivé především pro chudé, a zvláště pro křesťany, kteří v naprosté většině patří do nejchudších vrstev a většinou pracují jako nájemní dělníci s platem na jeden den. V tuto chvíli tedy trpí hladem. Z vaší první vlny pomoci jsme mohli nakoupit zásoby, které rozvážíme po našich farnostech a vesnicích. Jedná se především

Pákistánští misionáři v tyto dny rozvázejí základní potraviny svým farníkům

o pytle rýže jako základní potraviny. Tato situace se nedotýká jen dospělých, ale i dětí z našich škol. Hodně dětí dostávalo ve škole své jediné teplé jídlo...

Papež František jmenoval novým apoštolským vikářem (biskupem) vikariátu Jolo na Filipínách, kde 27. ledna loňského roku vybuchly v katedrále P. Marie Karmelské bomby, které zabily dvacet lidí a zranily stovku dalších, misionáře obláta o. Charlie M. Inzona, OMI.

VARIABILNÍ SYMBOL PRO POMOC DO PÁKISTÁNU JE 410

KRÁTKÉ ZPRÁVY Z DOMOVA

V únoru jsme se jako oblátská rodina Středoevropské provincie (obláti řeholníci, asociovaní laici, sestry oblátky) sešli, abychom společně hledali priority naší nejbližší misijní budoucnosti. Ze setkání vzešel dokument Vize 2024, který v sobě zahrnuje naše společně stanovené cíle.

V neděli 19. dubna složili v německém Hünfeldu své první sliby dva noví členové Středoevropské provincie misionářů oblátů. Historicky prvním chorvatským oblátem (dlouhodobě žijícím v Česku) se stal Marijo Tuci a ve formaci na obláta-bratra bude po první oblaci pokračovat

německý novo-oblát Raymund. Vzhledem k opatřením proti šíření nákazy koronaviru se obřad odehrál pouze za přítomnosti místní komunity, ale eucharistie byla přenášena online.

Kvůli karanténním opatřením jsme museli zrušit plánovanou Misijní pouť se sv. Evženem na Klokotech 30. května. Využijte nové nabídky a spojte se s oblátskou rodinou na nových „mediálních“ stránkách www.media.oblati.cz. Zde můžete najít impulsy k snazšímu prožití karanténního období, ale třeba i namluvené nedělní homilie.